

มหาวิทยาลัยมหิดล

Pestalozzi Children's Foundation

คู่มือสื่อและกลวิธีการสอน เรื่องเล่าท้องถิ่น

ตามแนวทางการจัดการศึกษาแบบทวิ-พหุภาษา สำหรับนักเรียนปทุมวัย
โรงเรียนบ้านสิงกาอู อำเภอกะลันตา จังหวัดกระบี่

โครงการ การจัดการศึกษาแบบทวิ-พหุภาษาและการเรียนรู้ระหว่างวัฒนธรรม
ในเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ (MTBMLE-ICE)

โดย ศูนย์ศึกษาและฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมในภาวะวิกฤต
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

คู่มือสื่อและกลวิธีการสอน เรื่องเล่าท้องถิ่น

ตามแนวทางการจัดการศึกษาแบบทวิ-พหุภาษา สำหรับนักเรียนปทุมวัย
โรงเรียนบ้านสังกาอู อำเภอกะลันตา จังหวัดกระบี่

ศูนย์ศึกษาและพัฒนาพหุภาษาและวัฒนธรรมในภาวะวิกฤต
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

โรงเรียนบ้านสังกาอู อำเภอกะลันตา จังหวัดกระบี่
สำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

มูลนิธิหมู่บ้านเด็กเพชตาสีอชชี
Pestalozzi Children's Foundation

ภายใต้การดำเนินงานโครงการ
การจัดการศึกษาแบบทวิ-พหุภาษาและการเรียนรู้ระหว่างวัฒนธรรมในเกาะลันตา
Mother Tongue-Based Multilingual and Intercultural Education project in Koh Lanta

คำนำ

คู่มือการผลิตสื่อและกลวิธีการสอนเรื่องเล่าท้องถิ่น เป็นเอกสารที่มาจากการเก็บรวบรวมเรื่องเล่าท้องถิ่นจากปราชญ์ชุมชนบ้านสังกาอู่ เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้อัตลักษณ์ของตนเองผ่านสื่อเรื่องเล่าท้องถิ่น พร้อมทั้งเกิดความตระหนักและเห็นคุณค่าของความรู้และภูมิปัญญาของตนเอง ผ่านกระบวนการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนบ้านสังกาอู่ เอกสารฉบับนี้มีเป้าหมายเพื่อให้ครูผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องเกิดแนวทางในการจัดการเรียนการสอน มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการผลิตสื่อและกลวิธีการสอนเรื่องเล่าท้องถิ่น ตลอดจนเกิดแนวคิดในการพัฒนาเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรมมากขึ้น

ขอขอบคุณ คณะผู้จัดทำที่มีความตระหนักและเพียรพยายามอย่างสูง ที่จะพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างแท้จริง นับว่าเป็นการบริการทางวิชาการให้แก่ครูอย่างมีคุณค่ายิ่ง และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคู่มือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนในการนำไปใช้พัฒนาการจัดการเรียนการสอน เพื่อมุ่งสร้างให้เด็กมีคุณภาพตามเจตนารมณ์ของหลักสูตรต่อไป

ดร.มีรินดำ บุรุงรุ่งโรจน์

หัวหน้าโครงการวิจัยฯ

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
คำนำ	ก
สารบัญ	ข
กลวิธีการสอนเรื่องเล่าท้องถิ่น กับเทคนิคคำถามเชิงคาดเดา	1
เป้าหมายจุดประสงค์ของเรื่องเล่าท้องถิ่น	1
องค์ประกอบของการเขียนเรื่องเล่าท้องถิ่น	1
ขั้นตอนการเขียนเรื่องเล่าท้องถิ่น	2
สื่อการสอน	2
ขั้นตอนการสอน	3
เรื่องเล่าท้องถิ่นสำหรับกลวิธีการสอนเรื่องเล่าท้องถิ่นกับเทคนิคคำถามเชิงคาดเดา	4
เรื่อง หอยมือเสือ	5
เรื่อง ของเล่นของใช้ฟ้าใส	6
เรื่อง ของเล่นของใช้	7
เรื่อง แชมโปกับกำปั่นเดินไปโรงเรียน	8
เรื่อง โต๊ะบุหร่ง	9
เรื่อง งูเหลือมคายพิษ	10
เรื่อง เมื่อไหร่จะได้ออกเล	11
เรื่อง เดินทางไกลไปซื้อผักกะเพรา	12
เรื่อง นกกาสีแดงกับนกเงือก	13
เรื่อง นกเงือก	14
เรื่อง นกเงือกผู้รักแท้	15
เรื่อง ลูกฉันทาย	16
เรื่อง กุหลาบ กิชี บ้านเรา อาหารพื้นบ้าน	17
เรื่อง แมวกับเสือ	18
เรื่อง บุลัด ชาเกะ (พระจันทร์เจ้า)	19
เรื่อง ตำนานปอศักดิ์สิทธิ์ของชาวอุรุกรลาโวจ	20
คณะผู้จัดทำ	21

กลวิธีการสอน

เรื่องเล่าท้องถิ่นกับเทคนิคคำถามเชิงคาดเดา

เรื่องเล่าท้องถิ่น หรือนิทานพื้นบ้าน หมายถึงเรื่องเล่าที่มีเนื้อหาที่คนในท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมนั้น ๆ ค้นเคยดี อาจจะเป็นเรื่องที่เล่าต่อกันมา แต่แต่งเรื่องเองก็ได้ ภาษาที่ใช้เล่าต้องเป็นธรรมชาติ มีความสนุกสนาน เหมาะกับวัยของเด็กที่จะใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอน ผู้เขียนเรื่องอาจจะเป็นปราชญ์ชาวบ้าน ครู หรือผู้ปกครองนักเรียน หรือแม้แต่นักเรียนเองที่มีความสามารถในการเขียนก็สามารถเขียนเรื่องเล่าท้องถิ่นได้ ความยาวของเรื่องประมาณ ครึ่งหน้ากระดาษ เอ 4 หรืออย่างมากไม่เกิน $\frac{3}{4}$ ของกระดาษ เอ 4

กลวิธีการสอนเล่าเรื่องท้องถิ่นกับเทคนิคคำถามเชิงคาดเดา เป็นการอ่านเนื้อเรื่องนิทานสนุกๆ ให้เด็กฟัง จากกระดาษหรือหนังสือรวมเรื่องนิทานท้องถิ่น (โดยครูต้องทำทำอ่าน และใช้น้ำเสียงที่น่าสนใจ) พร้อมทั้งหยุดเป็นระยะเพื่อลองให้เด็กคาดเดาเนื้อหาของเรื่องที่จะเกิดขึ้นต่อไป (เด็กจะคาดเดาได้เนื่องจากเป็นภาษาที่เข้าใจ และมีเนื้อหาใกล้เคียงกับวิถีชีวิตของเด็ก)

เป้าหมายจุดประสงค์ของเรื่องเล่าท้องถิ่น

1. เพื่อให้เด็กเข้าใจและเห็นว่า จากตัวอักษรบนแผ่นกระดาษสามารถเล่าเป็นเรื่องราวได้
2. เพื่อฝึกทักษะการฟังและการจับใจความสำคัญ หรือเรื่องราวตามลำดับเหตุการณ์ได้
3. เพื่อฝึกให้เด็กคิดและทำความเข้าใจให้คล้อยตามเนื้อเรื่อง รวมถึงการคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า
4. เสริมสร้างทักษะการคิด-วิเคราะห์ เพื่อค้นหาคำตอบในเนื้อเรื่อง และสร้างพื้นฐานนิสัยการรักการอ่าน (รักหนังสือ)

องค์ประกอบของการเขียนเรื่องเล่าท้องถิ่น

1. กลุ่มเป้าหมาย เป้าหมายของผู้เรียนเป็นใคร เช่น เด็กชั้นอนุบาล 1, 2 หรือชั้นประถม ควรตั้งเป้าหมายก่อนว่าจะเขียนเรื่องนี้เพื่อใคร
2. ภาษาที่ใช้เขียน ต้องเป็นภาษาท้องถิ่น หรือภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์นั้น ๆ เป็นภาษาที่สั้น ง่าย กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย
3. ความยาวของเรื่อง ไม่สั้นหรือยาวเกินไป โดยทั่วไปประมาณครึ่งหน้ากระดาษ เอ 4 หรืออย่างมากไม่เกิน $\frac{3}{4}$ ของกระดาษ เอ 4 เหมาะกับการจัดกิจกรรมภายใน 10-15 นาที

4. เนื้อเรื่องควรเป็นไปในเชิงสร้างสรรค์ อาจจะสอดแทรกเรื่อง คุณธรรม จริยธรรมได้ โดยเล่าเป็นลำดับเหตุการณ์ที่สามารถคาดเดาเรื่องได้ ควรเป็นเรื่องที่สนุก ซึ่งอาจมีจุดหักเหของเรื่องได้บ้าง ชื่อตัวละครควรจะเป็นที่รู้จักของเด็ก ไม่ควรมีตัวละครมากเกินไป

ขั้นตอนการเขียนเรื่องเล่าท้องถิ่น

1. เขียนเรื่องจากประสบการณ์ โดยคำนึงถึงกลุ่มเป้าหมายเป็นหลัก และกำหนดหัวข้อตามหน่วยการเรียนรู้ของผู้เรียน
2. ตรวจสอบความเหมาะสม และตรงประเด็นที่จะสื่อ เช่น เรื่องน่าสนใจหรือไม่ เนื้อหาชัดเจนหรือยัง ต้องการตัดส่วนใดออกบ้าง มีส่วนใดที่ต้องการเพิ่มเติมเพื่อให้น่าสนใจหรือไม่
3. จัดกลาเนื้อหาและภาษา เช่น การใช้คำศัพท์ ภาษาเป็นธรรมหรือยัง รูปแบบไวยากรณ์ของภาษาที่ใช้ถูกต้องหรือไม่ การสะกดคำ เป็นต้น
4. แก้ไข ปรับปรุง พร้อมทั้งแบ่งช่วงเพื่อการตั้งคำถาม ประมาณ 4-5 คำถามต่อเรื่อง ซึ่งเป็นคำถามที่คาดเดาเนื้อเรื่องตอนต่อไป เพื่อให้เด็กได้คิดเหตุการณ์และจินตนาการตาม

สื่อการสอน

เรื่องเล่าท้องถิ่นเป็นเรื่องราว นิทาน ตำนานที่มีเนื้อหาเหมาะสมสำหรับการเล่าให้เด็กฟังมีเนื้อหาใกล้เคียงกับวิถีชีวิตเด็ก และบันทึกด้วยภาษาท้องถิ่นหรือภาษาแม่ของเด็ก (ภาษามลายูถิ่น) ความยาวเรื่องละประมาณ 3-8 นาที (ตามวัยผู้เรียน) สามารถเป็นเล่มได้

ขั้นตอนการสอน

(เตรียมสอน: ครูซ้อมอ่านเนื้อเรื่องเพื่อใช้น้ำเสียงให้สอดคล้องกับเนื้อหา และทำเครื่องหมายหยุดในเนื้อเรื่องเพื่อตั้งคำถามเชิงคาดเดา ประมาณ 3-4 คำถามตลอดการเล่าเรื่อง พร้อมทั้งเตรียมคำถามหลังจากเล่าจบ)

1. ครูชักชวนหรือเกริ่นนำเข้าสู่เรื่องราวที่จะเล่าให้เด็กฟัง
2. ครูอ่านเรื่องเล่าให้เด็กฟัง พร้อมกับถือหนังสือและทำท่าทางอ่านไปด้วย (โดยมองทั้งหนังสือและมองเด็กๆ)
3. หยุดเล่าในช่วงที่เหมาะสม เพื่อตั้งคำถามเชิงคาดเดา และเว้นช่วงเวลาให้นักเรียนตอบ แต่ยังไม่ต้องตอบคำถาม และเล่าเรื่องต่อไป เพื่อให้เด็กสนใจฟังต่อ เช่น

วันหนึ่ง สุนัขจิ้งจอกเห็นอีคาบเนื้อตากแห้งบินมาเกาะตรงกิ่งไม้ มันอยากกินเนื้อชิ้นนั้น มันจึงพูดกับอีกาว่า “ได้ยินมาว่าอีการ้องเพลงไพเราะมาก อยากฟังเสียงร้องของอีกาเหลือเกิน...

(คำถามเชิงคาดเดา1: นักเรียนคิดว่าอีกาจะร้องเพลงหรือไม่?)

อีกาได้ฟังสุนัขจิ้งจอกพูดอย่างนั้น ก็รู้สึกดีใจมาก จึงเปลืออ้าปากร้องออกมาดังๆ ว่า ‘กา กา กา’

(คำถามเชิงคาดเดา 2: นักเรียนคิดว่าพออีกาอ้าปากร้องเพลงแล้ว จะเกิดอะไรขึ้น?)

พออีกาอ้าปากร้อง ทันใดนั้น เนื้อก็หลุดออกจากปากอีกา หล่นลงมาบนพื้น สุนัขจิ้งจอก รีบวิ่งเข้าไปคาบเนื้อและวิ่งหนีไปทันที

- 4 เมื่อเล่าจนจบเรื่องแล้ว ให้ครูถามคำถามเพื่อทบทวนเนื้อเรื่องอีกครั้ง และเพื่อตรวจสอบว่าเด็กฟังเรื่องเข้าใจหรือไม่ เช่น

1. ในเรื่องมีใครบ้าง ?

2. อีคาบอะไรมา ?

3. สุนัขจิ้งจอกทำอะไรให้อีกาปล่อยเนื้อตากแห้งในปาก ?

4. สุดท้ายแล้วสุนัขจิ้งจอกได้เนื้อหรือไม่ ?

5. สุนัขจิ้งจอกอยากฟังเสียงร้องของอีกาจริงๆ หรือไม่ ?

6. แท้ที่จริงแล้ว สุนัขจิ้งจอกอยากได้อะไร ?

- 5 ให้นักเรียนทั้งห้องช่วยกันเล่าเรื่องที่ละตอนๆ จนจบเรื่อง ไม่จำเป็นต้องเหมือนกับเนื้อเรื่องทั้งหมด แต่ควรเป็นใจความสำคัญของเรื่อง (ครูคอยช่วยโดยถามคำถามและใบ้คำ)
- 6 ให้นักเรียนอาสาสมัครคนใดคนหนึ่ง ออกมาเล่าเรื่องทั้งหมดด้วยตัวเอง (เป็นการทบทวนเนื้อเรื่องอีกครั้ง เพื่อเด็กบางคนฟังไม่ทัน จะได้ฟังซ้ำ)
- 7 ให้นักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมติเป็นตัวละครและสิ่งต่างๆ ตามเนื้อเรื่อง (โดยมีครูเป็นผู้เล่าเรื่อง) หรือ กรณีเด็กในชั้นที่สูงกว่าระดับอนุบาล อาจแบ่งกลุ่มเด็กเป็น 2 กลุ่ม แล้วให้ช่วยกันคิดเปลี่ยนตอนจบของเรื่องใหม่ จากนั้นออกมาเล่าเรื่องที่เปลี่ยนตอนจบให้เพื่อนๆ ฟัง

หมายเหตุ อาจมีการขยายผล หลังจากการจัดกิจกรรมเรื่องเล่าท้องถิ่น คือการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามความคิดของเด็ก โดยอาจจะใช้เค้าโครงเดิม แล้วให้เด็กเปลี่ยนเนื้อเรื่องตอนจบ หรืออาจใช้ตัวละครเดิมแล้วเปลี่ยนโครงเรื่องก็ได้ตามความสามารถของเด็ก

เรื่องเล่าท้องถิ่นกับเทคนิคคำถามเชิงคาดเดา

เรื่อง หอยมือเสือ

เรื่องภาษาอุรักลาโว้ยโดย : นายบุญหิน ทะเลลึก

แปลและดัดแปลงเรื่องโดย : นายอัศศิริ ะมะนอ นายยูเนียนสาสมิต้า สาเมาะ นางสาวสรัญญา กฤษณานวัตร
และนายรณกร รักษ์วงศ์

ในป่าแห่งหนึ่งมีเสือดัวหนึ่งกำลังออกหาอาหาร เจ้าเสือดูปยายามเดินหาสัตว์ป่าอยู่นานแต่ก็หาไม่เจอเลยสักตัว มันเลยตัดสินใจลองเดินไปที่ชายหาด โดยหวังว่าน่าจะพอมีสัตว์อะไรพอให้จับกินได้บ้าง เจ้าเสือดูเดินลงไปในทะเล มันเห็นหอยตัวใหญ่อยู่ในปะการัง ด้วยความหิวมันเลยเอามือหยั่งลงไปในปะการังเพื่อจะจับหอย เจ้าเสือดูหยั่งมือลงไปครั้งแรกก็ยังจับหอยไม่ได้ มันจึงพยายามหยั่งมือไปครั้งที่สองแต่ก็ยังจับหอยไม่ได้ เจ้าเสือดูโมโหมากพยายามเอามือหยั่งไปอีกครั้ง คราวนี้เจ้าเสือดูจับหอยตัวใหญ่ได้ แต่หอยตัวใหญ่ตกใจมากเลยหนีมือของเสือดูอย่างแรง เจ้าเสือดูปยายามดึงมือออกมาแต่ก็ดึงไม่ได้ จนน้ำทะเลกำลังขึ้นสูง เจ้าเสือดูกำลังจะจมน้ำเลยบอกกับหอยตัวใหญ่ว่า “ฉันขอโทษ ฉันจะไม่จับเธอมากินอีกต่อไปแล้ว” เจ้าหอยตัวใหญ่เมื่อได้ยินดังนั้นจึงยอมปล่อยมือเสือดู เจ้าเสือดูดีใจมากและขอบคุณหอยตัวใหญ่ พร้อมกับบอกว่า “ต่อไปฉันจะเรียกเธอว่าหอยมือเสือดู” แล้วเจ้าเสือดูก็น้ำขึ้นฝั่งและเดินเข้าป่าไป.

เรื่อง ของเล่นของใช้ฟ้าใส

แต่งเรื่องโดย : นางสาวสรัญญา กฤษณานูวัตร และนายรณกร รักช่วงศ์

เช้าวันหนึ่งฟ้าใสนั่งระบายสีอยู่หน้าบ้าน ดินสอสีวางไว้กระจัดกระจายเต็มพื้น แม่เรียกฟ้าใสให้มากินข้าว “ฟ้าใสมากินข้าวได้แล้วลูก” ฟ้าใสทิ้งสมุดระบายสี ทั้งดินสอสีไว้หน้าบ้านแล้วรีบวิ่งไปกินข้าวทันที พอกินข้าวเสร็จฟ้าใสหยิบหนังสือนิทานไปนั่งอ่านหน้าบ้านต่อ “อ้าวสมุดระบายสีกับดินสอสีหายไปไหน สงสัยแม่คงเก็บไปแล้ว” ฟ้าใสนั่งอ่านหนังสือนิทานไปสักพักเห็นเพื่อนปั่นจักรยานผ่านหน้าบ้าน ฟ้าใสรีบทิ้งหนังสือนิทานแล้วรีบไปปั่นจักรยานกับเพื่อน ตอนเย็นฟ้าใสกลับมาถึงบ้าน ฟ้าใสจะระบายสีต่อแต่ฟ้าใสหาสมุดระบายสี ดินสอสี และหนังสือนิทานไม่เจอ ฟ้าใสไปหาในกล่องแต่ไม่เจอ ไปหาในตู้ก็ไม่เจอ ไปหาในครัวก็ไม่เจอ ไปหาในกระเป๋านักเรียนก็ไม่เจอ ฟ้าใสร้องไห้เสียใจพร้อมบอกแม่ “แม่ของเล่นหนูหาย” แม่ของฟ้าใสถามฟ้าใสว่า “แล้วฟ้าใสเอาของเล่นเก็บไว้ที่ไหน” ฟ้าใสตอบแม่ “หนูเล่นแล้วหนูวางไว้หน้าบ้านค่ะ” แม่บอกและถามฟ้าใส ว่า “ฟ้าใสลองไปดูบนต้นไม้หน้าบ้านนะ ลองเลยมาเอาไปเล่น แล้วลองก็ฉีกสมุดระบายสี หนังสือนิทาน โยน ดินสอสีจนหายไปหมด หนูคิดว่าหนูควรทำอะไรคะ” ฟ้าใสตอบ “ต่อไปพอหนูเล่นอะไรเสร็จแล้วหนูจะเก็บ ให้เรียบร้อยทันทีค่ะ.”

เรื่อง ของเล่นของใช้

แต่งเรื่องโดย : นายอัศศิริ ะมะนอ นายยูเนียนสาสมิต้า สามาะ และนายอับลละ หลงสะ

ดัดแปลงเรื่องโดย : นายรณกร รักษ์วงศ์

เย็นวันหนึ่งเด็กขายนิวและเด็กหญิงน้ำป่านกำลังเจาะหอยดิบอยู่ที่ชายทะเล ทันใดนั้นพวกเขาก็เห็นบังรูกำลังแบกอะไรบางอย่างขึ้นไปบนเรือ เด็กสองคนรู้สึกสนใจเลยวิ่งเข้าไปดูใกล้ ๆ พอถึงที่เรือนิวจึงถามบังรุกว่า “บังรุยกอะไรขึ้นไปบนเรือครับ”

บังรุจจึงตอบว่า “สิ่งนี้เรียกว่า ไชหมึก เป็นอุปกรณ์จับปลาหมึกของพวกเราชาวอุรักลาโว้ย” นิวจึงถามต่อไปว่า “ไชหมึกเขาทำกันอย่างไร ใครทำเป็นบ้างครับ ผมกับน้ำป่านอยากจะดูเขาทำ”

บังรุจตอบเด็ก ๆ ไปด้วยว่า “ถ้าหนูสองคนสนใจทำไชหมึก ให้นำไปที่บ้านบังดึก บังดึกทำไชหมึกเก่ง”

เมื่อได้ยินเช่นนั้นทั้งสองคนก็รีบวิ่งกลับเข้าไปในหมู่บ้านและตรงไปยังบ้านบังดึก พอไปถึงบ้านบังดึกก็เห็นบังดึกกำลังทำไชหมึกอยู่พอดี ทั้งสองคนดีใจมากจึงบอกกับบังดึกว่า “พวกหนูจะมาดูและเรียนรู้วิธีทำไชหมึกกับบังดึก”

บังดึกตอบเด็ก ๆ ว่า “ดีใจมากที่หนูสองคนสนใจไชหมึกของชาวอุรักลาโว้ย ถ้าจะทำไชหมึก ลำดับแรกสุดเราจะต้องไปตัดไม้ในป่า จากนั้นก็เอาไม้มาขึ้นเป็นโครง เสร็จแล้วก็เอาเชือกมาทำงา สุดท้ายก็ถักไชด้วยลวดและเชือก

หลังจากได้ฟังวิธีการทำไชหมึกจากบังดึกเสร็จ นิวกับน้ำป่านจึงทดลองทำไชหมึกขนาดเล็กด้วยตัวเอง หลังจากทำแล้วพบว่า ไชหมึกที่ทำออกมานั้นไม่ค่อยสวย เด็กทั้งสองรู้สึกท้อใจ บังดึกจึงปลอบใจว่า “หนูทั้งสองเก่งมากที่สามารถทำออกมาได้ขนาดนี้ ไม่เป็นไร เดี่ยวเราช่วยกันให้สวยขึ้น” หลังจากนั้นทั้งสามคนจึงทำไชด้วยกันอีกครั้งจนได้ไชขนาดเล็กที่สวยงาม.

เรื่อง แชมปอกับกำปั่นเดินทางไปโรงเรียน

แต่งเรื่องโดย : นายอัศศิริ มะนอ นายยูเนียน สาสีต้า สามาะ และนายอับลละ หลงสะ

ดัดแปลงเรื่องโดย : นายรณกร รักษ์วงศ์

ที่หมู่บ้านสังกาอู มีเด็กชายสองคน คนหนึ่งชื่อกำปั่นและอีกคนชื่อแชมปอ เด็กสองคนนี้เป็นเพื่อนกัน เพราะชอบไปโรงเรียนเหมือนกัน เมื่อถึงวันเปิดเทอมวันแรก เขาทั้งสองคนนัดกันเดินทางไปโรงเรียนโดยใส่ชุดนักเรียนพร้อมหน้าากอนามยอย่างเรียบร้อย

พอถึงที่โรงเรียน พวกเขาไม่เห็นเพื่อน ๆ แม้แต่คนเดียว จึงรีบวิ่งไปหาคุณครูและถามคุณครูว่า “คุณครูครับ เพื่อน ๆ หายไปไหนกันหมดครับ ทำไมวันนี้ไม่มีใครมาโรงเรียน” คุณครูตอบแชมปอกับกำปั่นว่า “โรงเรียนเลื่อนเปิดเทอมเป็นอาทิตย์หน้าและได้บอกกับผู้ปกครองไปแล้ว วันนี้คุณครูมาจัดห้องเรียนเพื่อเตรียมเปิดเทอม” แชมปอกับกำปั่นรู้สึกเสียใจที่ไม่ได้เรียนอย่างที่ตั้งใจไว้ แต่ยังไม่อยากกลับบ้าน ทำให้แชมปอถามคุณครูว่า “คุณครูมีอะไรให้ผมสองคนช่วยทำไหมครับ”

คุณครูจึงบอกกับทั้งสองคนว่า “คุณครูได้หนังสือนิทานมาใหม่หลายเล่ม แชมปอกับกำปั่นช่วยคุณครูจัดหนังสือนิทานในห้องเรียนให้เรียบร้อยดีไหมคะ” ทั้งสองคนดีใจและรีบไปช่วยกันจัดหนังสือนิทานในห้องเรียนจึงได้เห็นว่าที่โรงเรียนมีหนังสือนิทานหลายเล่ม หลังจากการจัดหนังสือนิทานเรียบร้อยแล้ว คุณครูบอกให้แชมปอกับกำปั่นกลับไปที่บ้าน แล้วให้มาที่โรงเรียนอีกครั้งในวันเปิดเทอม

หลังจากกลับบ้านไปแล้ว แชมปอกับกำปั่นจึงได้ไปบอกเพื่อนคนอื่น ๆ ในหมู่บ้านว่าที่โรงเรียนมีหนังสือนิทานมาใหม่หลายเล่ม ทำให้ทุกคนอยากให้ถึงวันเปิดเทอมเร็ว ๆ เพื่อจะได้ไปอ่านหนังสือนิทานด้วยกัน.

เรื่อง ไต่บุหร่ง

แต่งเรื่องโดย : นายเดีว ทะเลลึก และ นายสุทิน ทะเลลึก

ดัดแปลงเรื่องโดย : นางสาวสาแลฮ๊ะ จางวาง

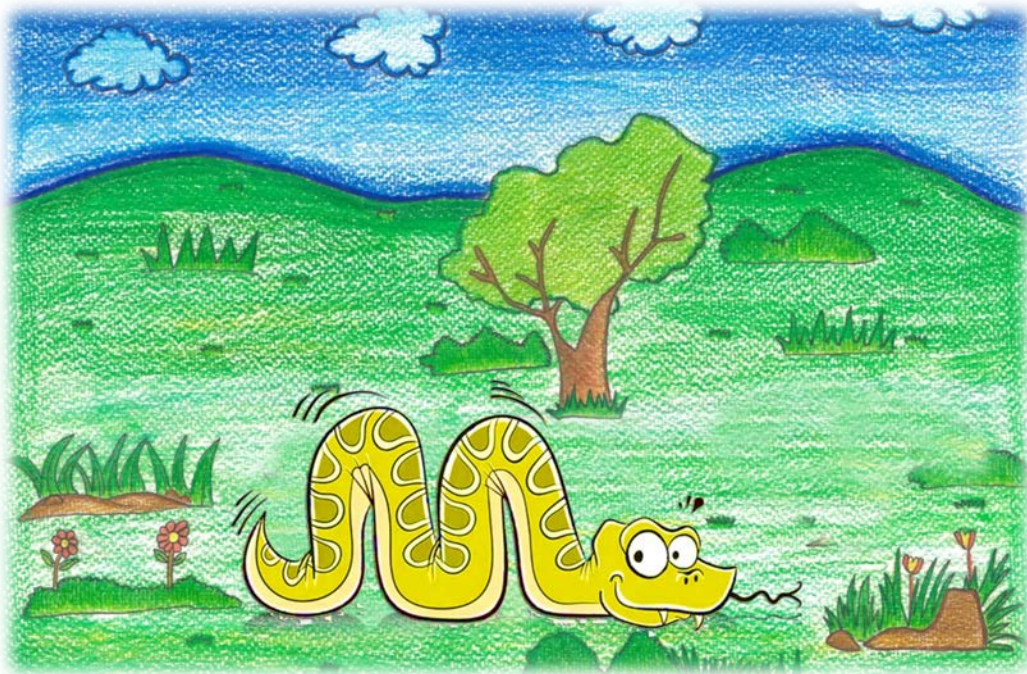

แจอาตันและเพื่อนชวนกันออกเรือจากเกาะจำเพื่อไปเกาะลันตา พอออกเดินทางได้สักพัก แจอาตันมองเห็นก้อนเมฆสีดำมาแต่ไกล แจอาตันจึงหันไปบอกเพื่อนว่า “ให้เตรียมตัวนะ ฝนน่าจะตกหนัก” ไม่ทันแจอาตันพูดจบ ก็มีลมพายุพัดแรง ฝนตกหนัก คลื่นสูง แจอาตันและเพื่อนรู้สึกกลัวมาก ทั้งน้ำฝนและน้ำทะเลเริ่มเข้ามาในเรือ แจอาตันบอกเพื่อนให้ช่วยกันวิดน้ำในเรือก่อนที่เรือจะจม ด้วยความแรงของคลื่นและฝนที่ตกหนัก ทำให้เรือโคลงเคลงอย่างหนัก จนทำให้เพื่อนของแจอาตันตกไปในทะเล เพื่อนแจอาตันร้องเรียกให้แจอาตันช่วย แจอาตันพยายามโยนเชือกให้เพื่อน เพื่อนก็จับเชือกไม่ได้ แจอาตันจึงโยนเกลลอนน้ำมันให้เพื่อน เพื่อนสามารถเกาะเกลลอนน้ำมันได้ แจอาตันตะโกนให้เพื่อนว่ายมาที่เรือ ทันใดนั้นมีนกบินมาเกาะที่เสากระโดงเรือของแจอาตัน ทันใดนั้นมีลมที่พัดแรงก็สงบลง ฝนที่กำลังตกก็หยุดตก และคลื่นสูงก็สงบทันที เพื่อนแจอาตันได้ว่ายมาที่เรือ แจอาตันช่วยดึงเพื่อนขึ้นบนเรือ แจอาตันและเพื่อนพูดว่า “น่าจะเป็นนกตัวนี้ที่มาช่วยชีวิตพวกเราไว้” แจอาตันรีบพายเรือกลับเกาะจำ และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ชาวเกาะจำฟัง ชาวเกาะจำเชื่อว่านกได้ช่วยแจอาตันไว้ จึงสร้างศาล “ไต่บุหร่ง.”

เรื่อง งูเหลือมคายพิษ

แต่งเรื่องโดย : นายลีเย่น ทะเลลึก

ดัดแปลงเรื่องโดย : นายอัศศิริ มะนอ

กาลครั้งหนึ่งในป่าใหญ่ มีนายพรานเดินเข้าไปในป่า ขณะที่กำลังหาของป่าอยู่นั้นเขาไปเจอกับงูเหลือมตัวใหญ่และมีพิษ ที่กำลังต่อสู้กับนกกา และแล้วนกกา ก็เสียท่า ทำให้งูเหลือมได้โอกาส มันจึงรีบริดตัวนกกา และออกแรงบีบริดให้แน่น หวังเพื่อที่จะให้นกกาตัวนั้นตาย งูเหลือมพูดว่า..เป็นยังไงละนกกา วันนี้เจ้าต้องตกเป็นอาหารของข้าแน่ๆ ฮาฮา.. นกการ้องโหย.....ด้วยความเจ็บปวดและหายใจไม่ออก วันนี้ฉันจะต้องเป็นอาหารของงูเหลือมแน่ๆ โหย...นกกาพยายามดิ้นจนสุดแรง ระหว่างนั้นนายพรานคนนั้นจึงยิงปืนขึ้นฟ้า ทำให้งูตกใจแล้วปล่อยนกกาตัวนั้นบินหนีไปและแล้วงูเหลือมก็เลื้อยเข้าไปในป่า

หลังจากนั้นนายพรานก็ได้ไปพักที่ไต้ต้นและแขวนกระบอกน้ำของเขาที่ต้นไม้ เจ้างูตัวนั้นมันคั้นนายพรานที่เข้ามาขัดขวางจึงคิดว่า..เจ้านายพรานเจ้าทำให้ข้าอดกินอาหารในวันนี้ดังนั้น เจ้าก็จงตายไปซะ เจ้าจึงแอบคายพิษลงไปในกระบอกน้ำของนายพราน เพื่อรอให้นายพรานดื่มน้ำก็จะได้เสียชีวิตจากพิษของมัน

ทันใดนั้นนกกาบินมาเห็นจึงรีบบินลงมาและเอากระบอกน้ำไปทิ้ง เพื่อจะไม่ให้นายพรานได้ดื่มน้ำที่มีพิษ ทำให้นายพรานรอดพ้นจากการตายในครั้งนี้.

เรื่อง เมื่อไหร่จะได้ออกเล

แต่งเรื่องโดย : ดร.มิรินต้า บุรรุ่งโรจน์

บังชุกกับบังปีเป็นเพื่อนกัน พวกเขาออกเลหาปลาด้วยกันทุกครั้ง วันแรก 1 คำ บังชุกชวนบังปีไปวาง
ไซหมึก บังปีกำลังจะขึ้นเรือแต่จามเสียงดัง “ฮัดเซย์!!” วันนี้ออกเลไม่ได้แล้ว วันขึ้น 5 คำ บังชุกชวนบังปี ไป
วางอวนปู บังปีกำลังจะขึ้นเรือแต่ปวดท้อง จึงผายลมออกมาเสียงดัง “ป๊าด!!” วันนี้ออกเลไม่ได้อีกแล้ว วัน
เพ็ญเดือนหงาย บังชุกชวนบังปี ไปวางไซปลา บังปีกำลังจะขึ้นเรือมองไปบนท้องฟ้า ฤกษ์งามยามดีไหมแม่
ย่านาง (แบบชาวอุรุกรลาโว้ย) ไม่จาม ไม่ผายลม เย้!! วันนี้ออกเลได้.

เรื่อง เดินทางไกลไปซื้อผักกะเพรา

แต่งเรื่องโดย : ดร.มิรินต้า บุรรุ่งโรจน์

วันนี้แม่จะทำกะเพราหมูสับให้กิน แม่จึงบอกชัยให้ไปซื้อใบกะเพราที่ตลาดศรีรายา ชัยขี่รถเครื่อง (มอเตอร์ไซด์) ออกจากหมู่บ้านสังกาอู่ ระหว่างทางแถวๆ เพลวโนนทรายฝุ่นเยอะมากเพราะกำลังทำถนน ชัยจึงต้องหยุดรถเพื่อไล่แวนกันฝุ่นและใช้ผ้าคาดปากแล้วขี่ต่อไป

พอขี่มาถึงกลางทาง ใกล้เคียงสะพาน.... ฝนเริ่มตก ชัยต้องหยุดรถเพื่อเอาเสื้อกันฝนใต้เบาะออกมาสวมแล้วขี่ต่อไป พอขี่มาถึงโรงพยาบาล ฝนตกหนักมากดินเป็นเลน แถมล้อติดโคลนไปต่อไม่ได้ ชัยต้องค่อยๆ จูงรถต่อไปให้ถึงร้านผักตรงสามแยกเขเว่นศรีรายา ชัยซื้อผักกะเพรา 1 กำ!! 5 บาท ระหว่างทางกลับบ้าน ชัยรู้สึกว่าจะกินกะเพราหมูสับทีนี้ing ทำไมมันช่างเดินทางยากลำบากเสียจริง หลังจากนั้นชัยจึงเริ่มปลูกต้นกะเพราไว้หน้าบ้าน เพียงสัปดาห์เดียวกะเพราก็โต ใบเป็นพุ่มใหญ่ ตั้งแต่นั้นมาชัยก็ไม่ต้องเดินทางอย่างยากลำบากและไม่ต้องเสียตังค์ซื้อผักกะเพราอีกต่อไป.

เรื่อง นกกาสีแดงกับนกเงือก

แต่งเรื่องภาษาอุรักลาไวจและแปลโดย : นายสมจิตร ทะเลเล็ก นายสุทิน ทะเลเล็ก นายเดี๋ยว ทะเลเล็ก
และนางสาวเตือนใจ คบคน

ดัดแปลงเรื่องโดย : นางสาวสาแลฮ๊ะ จางวาง

กาลครั้งหนึ่งนกกาสีแดงเรียกนกต่าง ๆ มาระบายสีขนและลำตัว นกกาเรียกนกแก้วมาระบายสี นกกาเรียกนกขุนทองมาระบายสี นกกาเรียกนกเป็ดมาระบายสี นกกาเรียกนกขมิ้นมาระบายสี นกกาเรียกนกแขวงแขวงหางปลา มาระบายสี นกกาเรียกนกยูงมาระบายสี นกกาเรียกนกเงือกมาระบายสี เมื่อเสร็จสิ้นการระบายสี นกเงือกดีใจและส่งเสียงร้อง “โอวัง โอวัง” (แปลว่า มนุษย์) นกกาตกใจเพราะคิดว่า คนมาและเห็นมัน นกกาจึงเอาสีดำมาทาตามตัวเพื่ออำพรางตัว นกกาจึงมีสีดำตั้งแต่ตอนนั้นมาจนถึงปัจจุบัน.

เรื่อง นกเงือก

แต่งเรื่องภาษาอุรักลาไวยจและแปลโดย : นายสมจิตร ทะเลลึก นายสุทิน ทะเลลึก นายเดี๋ยว ทะเลลึก
และนางสาวเตือนใจ คบคน

ดัดแปลงเรื่องโดย : นางสาวสาแลฮ๊ะ จางวาง

มีนกเงือกครอบครัวหนึ่ง อาศัยอยู่บนต้นไม้ใหญ่ ทุก ๆ เช้า พ่อนกเงือก จะออกไปหาอาหารมาให้ลูกนกเงือกกินจนอิ่มท้อง วันนี้ก็เหมือนทุก ๆ วัน ที่พ่อนกเงือกจะออกไปหาอาหารให้ลูกน้อยทั้งสี่ตัวกิน พ่อนกเงือกบินหาอาหารจนแล้วจนเล่าก็ยังไม่ได้อาหาร ลูกนกเงือกรอพ่อนกเงือกนานมาก หิวก็หิวทำให้ลูกนกเงือก ร้อง อึก อึก อัก อัก ขณะนั้นเองมีงูเหลือมตัวใหญ่มากผ่านมาและกำลังหิวอาหารพอดี งูเหลือมได้ยินเสียงลูกนกเงือกร้องเสียงดังมาก งูเหลือมเลื้อยเข้าไปใกล้ๆ ไม่ให้แม่นกเงือกที่เฝ้าลูกนกเงือกได้ยินเสียง งูเหลือมคิดในใจว่า “วันนี้ฉันอิ่มท้องแน่ ได้กินลูกนกเงือกทั้งสี่ตัว” ทันใดนั้นเอง พ่อนกเงือกบินกลับมาถึงรังพอดี เห็นงูเหลือมกำลังจะกินลูกนกเงือก พ่อนกเงือกรีบบินจิกงูเหลือมไม่ให้กินลูกนกเงือก แม่นกเงือกตกใจ ช่วยกันจิกงูเหลือม จนงูเหลือมตกจากต้นไม้ไป.

เรื่อง นกเงือกผู้รักแท้

แต่งเรื่องภาษาอุรักลาโว้ยและแปลโดย : นายสมจิตร ทะเลลึก นายสุทิน ทะเลลึก นายเดี๋ย ทะเลลึก
และนางสาวเตือนใจ คบคน

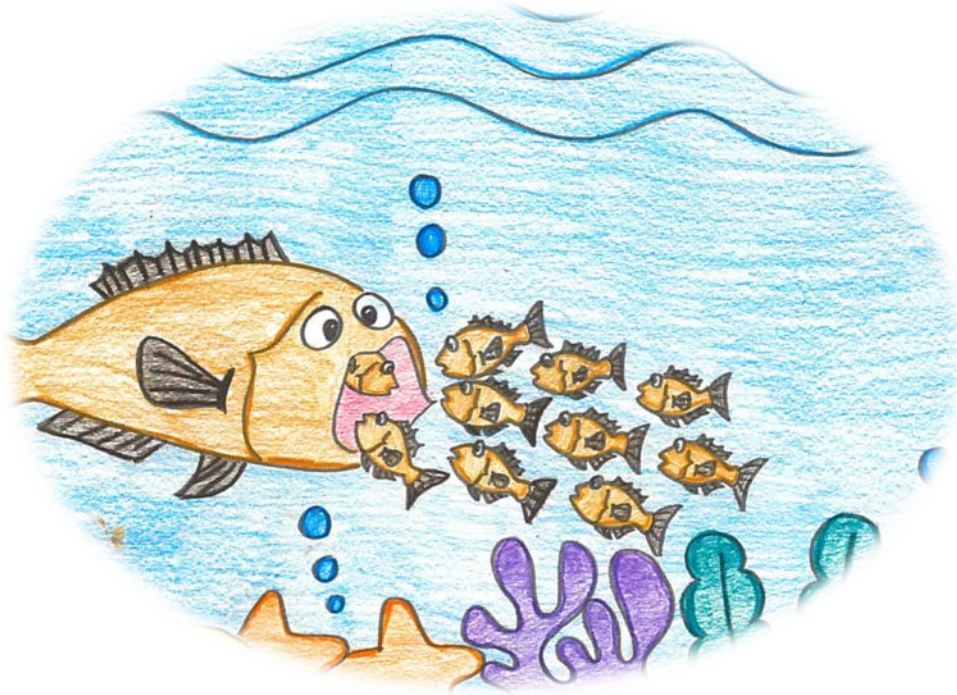
ดัดแปลงเรื่องโดย : นางสาวสาแลฮ๊ะ จางวาง

มีนกเงือกคู่หนึ่ง อาศัยอยู่ในโพรงต้นไม้ใหญ่ ทุกๆ เช้า นกเงือกตัวผู้จะออกไปหาอาหารมาให้นกเงือกตัวเมียกิน เช้าวันนี้ก็เหมือนกัน นกเงือกตัวผู้ออกไปหาอาหาร เจอเรือประมงจอดใกล้ๆ กับบริเวณที่นกเงือกหาอาหารอยู่ นกเงือกตัวผู้เห็นบนเรือมีปลามากมาย จึงคิดว่า “วันนี้จะเอาปลาไปให้นกเงือกตัวเมียกิน” นกเงือกตัวผู้จึงบินลงไปในเรือประมง เพื่อคาบปลามาให้นกเงือกตัวเมีย ทันใดนั่นเอง เค้าของนกเงือกตัวผู้ไปติดอวนบนเรือ ทำให้นกเงือกตัวผู้ไม่สามารถบินได้ ชาวประมงเห็นนกเงือกตัวผู้ติดอวน จึงจับนกเงือกตัวผู้กลับบ้านเอาไปเลี้ยงในกรง ส่วนนกเงือกตัวเมื่อก็รอแล้วรออีก ทำไมนกเงือกตัวผู้ไม่กลับมา นกเงือกตัวเมียจึงบินตามหานกเงือกตัวผู้ก็ไม่เจอ นกเงือกตัวเมียบินกลับมาหานกเงือกตัวผู้อยู่ที่เดิม และไม่เคยคิดจะมีคู่อีกเลย.

เรื่อง ลูกฉันทาย

แต่งเรื่องโดย : นางสาวจิตติมา ไหวพริบ และนางสาวจุฑาวดี จำเริญลาภ

แม่ปลาเก่ามีลูกสิบตัว วันหนึ่งมีพายุลมแรง แม่ปลาเก่าอ้าปากให้ลูกเข้ามาหลบ แม่ปลาเก่าอ้าปากให้ลูกออกมา แม่ปลาเก่าตกใจลูกหายไปหนึ่งตัว แม่ปลาเก่าถามปลากระเบนว่า “เห็นลูกฉันทายไหม” ปลากระเบนตอบว่า “ไม่เห็นจ๊ะ” แม่ปลาเก่าถามปลามังกรว่า “เห็นลูกฉันทายไหม” ปลามังกรตอบว่า “ไม่เห็นจ๊ะ” แม่ปลาเก่าถามกุ้งว่า “เห็นลูกฉันทายไหม” กุ้งมังกกรตอบว่า “ไม่เห็นจ๊ะ” แม่ปลาเก่าถามปูม้าว่า “เห็นลูกฉันทายไหม” ปูม้าตอบว่า “ไม่เห็นจ๊ะ” แม่ปลาเก่าถอนหายใจแรงๆ อ้าว ลูกปลาครบสิบตัวแล้ว “ลูกไปอยู่ไหนมา” หนอยอยู่ในกระพุ้งแก้มแม่จ๊ะ.”

เรื่อง กุลัย กิชิ บ้านเรา

แต่งเรื่องโดย : นายยูเนียนสาสมิต้า สาเมาะ

เช้าวันหนึ่งในฤดูฝนบาราชวนตั้งเมไปเที่ยวที่บ้าน พอถึงเวลาเที่ยงตั้งเมพูดขึ้นว่า “บาราๆ นันกลิ่นอะไรหรรอ กลิ่นหอมน่ากินจังเลย” บาราทอบตั้งเมไปว่า “นันกลิ่นกุลัย กิชิ เป็นอาหารพื้นบ้านของชาวอุรักลาโว้ยจ มันอร่อยมากเลยนะตั้งเม” บาราพาตั้งเมเข้าไปในครัว พอถึงในครัวตั้งเมพูดกับแม่ของบาราว่า “แม่คะ กลิ่นหอมจังเลยคะ แม่ช่วยบอกวิธีทำกุลัย กิชิ ให้หนูหน่อยได้ไหมคะ หนูอยากจะทำเป็น” แม่ของบาราทอบว่า “ได้สิ ทำไม่ยาก แต่หนูต้องตั้งใจฟังดีๆ นะ ขั้นตอนแรกคือ เอาน้ำกะทิใส่ลงไปหม้อ จากนั้นตามด้วยเครื่องแกง พอน้ำกะทิและเครื่องแกงเดือดก็ใส่มะพร้าวคั่วลงไปแล้วเคี่ยวจนแตกมัน นำปลาย่างใส่ลงไป ถัดจากนั้นก็ปรุงรสนิดหน่อย ทิ้งไว้สักพักประมาณ 30 นาทีก็จะได้กุลัย กิชิที่พร้อมกินกับข้าวสวยร้อนๆ” พอแม่ของบาราเล่าจบ กุลัย กิชิก็สุกพอดี ทุกคนรับประทานอาหารเที่ยงด้วยความเอร็ดอร่อย แล้วไปเล่นน้ำฝนกันอย่างสนุกสนาน พอตกลงันตั้งเมปั่นจักรยานกลับบ้านที่ศรีราชาพร้อมกับสูตรอาหาร “กุลัย กิชิ” ของชาวอุรักลาโว้ยจ.

เรื่อง แมวกับเสือ

เรื่องภาษาอุรุกรลาโวจโดย : นายสุทิน ทะเลลึก

ดัดแปลงเรื่องโดย : นายอัศศิริ มะนอ

ในป่าแห่งหนึ่งมีแมวและเสืออาศัยอยู่ วันหนึ่งขณะที่แมวกับเสือกำลังเล่นอยู่นั้น เสือก็ได้พูดขึ้นมาว่า “เจ้าแมว เรามาแข่งปีนต้นไม้กันไหม ใครปีนสูงกว่าคนนั้นเป็นผู้ชนะ” แมวตอบตกลงและยื่นข้อเสนอให้เสือปีนขึ้นไปก่อน เสือก็รีบปีนขึ้นต้นไม้ ปีนขึ้นเท่าไรก็ไม่สามารถขึ้นต้นไม้ได้ เสือรู้สึกท้อใจ ถึงคราวของแมว มันก็รีบปีนขึ้นไปอย่างคล่องแคล่วจนถึงยอดต้นไม้ แมวมองลงไปทีเสือแล้วก็หัวเราะเยาะเย้ยแล้วพูดว่า “ข้าเป็นผู้ชนะ” เสือรู้สึกแค้นใจมาก

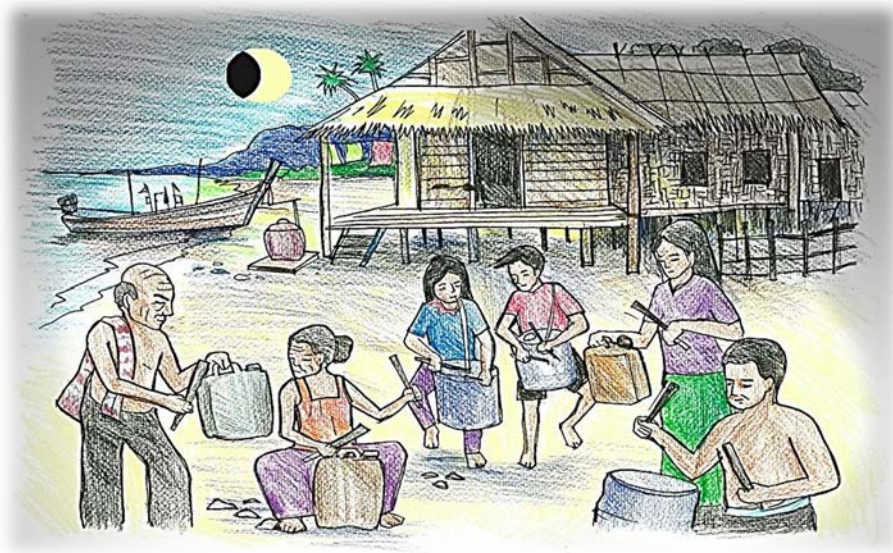
หลังจากนั้นเสือก็นเสนอว่า “เรามาเล่นซ่อนหากันดีกว่า” แมวตอบว่า “เอาสิ แต่จะต้องปิดตาก่อน เพราะแกล้ง” เมื่อเสือปิดตา แมวจึงไปหาที่ซ่อน มันลงไปแอบในบ่อร้างที่มีหญ้าปกคลุม แล้วก็ส่งสัญญาณ “กุ!” เสือออกตามหาแมวทั่วป่าแต่ก็ไม่เจอ จนกระทั่งมันเผลอเหยียบพงหญ้าและตกลงไปในบ่อร้างที่แมวหลบซ่อนอยู่ เสือพูดว่า “เจ้าหลบอยู่ในนี้เองหรอ” แมวและเสือพยายามปีนขึ้นจากบ่อแต่ก็ไม่สามารถขึ้นได้ ทั้งสองพูดว่า “ถ้าเราร่วมมือกัน เราจะสามารถขึ้นจากบ่อนี้ได้” แมวพูดว่า “เราจะทำอย่างไรกันดี” เสือตอบว่า “ให้เจ้าขึ้นบนหลังข้าแล้วปีนขึ้นไป แมวก็รีบขึ้นบนหลังเสือแล้วปีนขึ้นจากบ่อ เสือตะโกนบอกกับแมวว่า “เจ้าไปหากิ่งไม้ แล้วทิ้งลงมาในบ่อ” แมวก็รีบหาไม้แล้วทิ้งลงในบ่อเพื่อให้เสือเกาะกิ่งไม้ขึ้นมาจากบ่อ หลังจากนั้นเสือกับแมวก็นสัญญากันว่าจะเป็นเพื่อนรักกันตลอดไป.

เรื่อง บุลัด ซาเกะ (พระจันทร์เจ้า)

เรื่องภาษาอุรักลาโว้ยโดย : นางอวอน ทะเลลึก

แปลเรื่องเป็นภาษาไทยโดย : นายสมจิตร ทะเลลึกและนายเดีว ทะเลลึก

ดัดแปลงเรื่องภาษาไทยโดย : ดร.ยูเนียนสาสมิต้า สาเมาะ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีผู้ชายชาวอุรักลาโว้ยคนหนึ่งเดินทางหอยอยู่ริมหาดในหมู่บ้านสังกาอู๋ เขาหาหอยอย่างเพลิดเพลินจนกระทั่งมืด ในขณะที่เขากำลังเดินทางกลับบ้าน เขามองขึ้นไปบนท้องฟ้าและเห็นปรากฏการราหูอมจันทร์ เขารีบวิ่งกลับไปในชุมชนเพื่อไปบอกกับโต๊ะหมอและชาวบ้านว่า “บูลัด ซาเกะ... บูลัด ซาเกะ...เร็ว ๆ เรามาช่วยพระจันทร์ไม่ให้ถูกกลืนกันเถอะ” ชาวบ้านต่างช่วยกันทำให้เกิดเสียงดัง บางคนเอารำมะนามาเล่น บางคนเคาะบ้าน บางคนเคาะต้นไม้ และบางคนตีเครื่องดนตรีเร็ว เพื่อไม่ให้พระจันทร์ถูกกลืน หลังจากที่ชาวบ้านได้ช่วยกันทำให้เกิดเสียงดัง สักพักพระจันทร์ก็กลับมาส่องแสงและสว่างเหมือนเดิม ชาวบ้านต่างดีใจที่ได้ช่วยพระจันทร์ไม่ให้ถูกกลืน

เรื่อง ตำนานบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ของชาวอุรักลาโว้ย

เรื่องภาษาอุรักลาโว้ยโดย : นายเดี๋ยว ทะเลลึก

แปลเรื่องเป็นภาษาไทยโดย : นายสมจิตร ทะเลลึกและนายเดี๋ยว ทะเลลึก

ดัดแปลงเรื่องภาษาไทยโดย : ดร.ยูเนียนสาสมิต้า สาเมาะ

มีสามีภรรยาคนหนึ่ง (สามีชื่อโตะดำ) ภรรยาของเขากำลังท้องโต อยู่มาวันหนึ่งโตะดำกับภรรยาพายเรือไปตามเกาะต่าง ๆ เพื่อตามหาบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ตามความฝันที่ว่าถ้าได้ตักน้ำบ่อนั้นจะคลอดลูกง่าย โตะดำกับภรรยาใช้เวลาเป็นแรมเดือนเพื่อหาบ่อน้ำดังกล่าว แต่หาเท่าไรก็ไม่เจอสักที จนกระทั่งคืนหนึ่งมีแสงประหลาดจากท้องฟ้า เขาทั้งสองจึงพายเรือไปตามแสงดังกล่าว จนมาเจอต้นไม้ใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง โตะดำก็เลยปีนขึ้นไป ภรรยาของโตะดำกระหายน้ำมากก็เลยนั่งพักอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นนั้นพร้อมกับหันไปบอกโตะดำว่า “ช่วยหาน้ำให้กินหน่อย” แต่โตะดำหาน้ำไม่เจอ ทันใดนั้นภรรยาตะโกนบอกโตะดำว่า “นั่นจ้ะ น้ำอยู่ตรงขวามือของฉันท” โตะดำจึงเอามือแหวกใบไม้และเห็นน้ำ เขาเลยเอาใบไม้มาทำเป็นกรวยแล้วตักน้ำให้ภรรยากินสามหยด ทันใดนั้นภรรยาก็คลอดลูกแฝดออกมา หลังจากนั้นบ่อน้ำจึงกลายเป็นบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ ใครเจ็บป่วยก็จะเอาน้ำไปรักษาและดื่ม

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

ศ.เกียรติคุณ ดร.สุวิไล เปรมศรีรัตน์
ดร.มิรินต้า บุรรุ่งโรจน์
นางสาวต่วนซอพิยะห์ อัลยุฟรี

คณะวิจัย

ดร.มิรินต้า บุรรุ่งโรจน์
ดร.ยูเนียนสาสมิ์ต้า สาเมาะ
นางสาวสร้อยญา กฤษณานวัตร
นายรุสดี มาขอ
นายรณกร รักษ์วงศ์
นางสาวสาแลฮ๊ะ จางวาง
นายอัศศิริกัร มะนอ
นายอับดุลเลาะ หลงสะ

คณะครูผู้สอน

นางสาวจุฑาหวดี จำเริญลาภ	โรงเรียนบ้านสังกาอู่
นางสาวจิตติมา ไหวพริบ	ศูนย์พัฒนาเด็กบ้านสังกาอู่

ปราชญ์ชาวบ้าน

นายบุญทิน ทะเลลึก
นายสมจิตร ทะเลลึก
นางสาวเตือนใจ คบคน
นายเดี่ยว ทะเลลึก
นายสุทิน ทะเลลึก
นายลีเย็น ทะเลลึก

มหาวิทยาลัยมหิดล

Pestalozzi Children's Foundation

โดย

ศูนย์ศึกษาและฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมในภาวะวิกฤต
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดกระบี่

สนับสนุนโดย Pestalozzi Children's Foundation (PCF)